

Sogneblad

Skt. Elisabeths Kirke i Holbæk
nr. 2, 3. årg, 2014

Påsken hver dag?

Kære menighed. Kristendommens allerstørste fest nærmer sig. Erfaringen er, at jo mere man tror på dens tilbud, jo mere længes man efter den. I den grad, at man kan komme til at tænke: "Bare tiden løb noget hurtigere!" Samtidig - jo mere man elsker Påsken og dens Herre, synes man, at man har brug for en grundig forberedelse til den. Og i hvert fald er det min egen erfaring år efter år, at der altid mangler noget, ja, alt for meget, i min forberedelse til Påsken. Her ville man ønske sig: "Bare tiden ikke havde så travlt med at rase af sted!" Straks tænker jeg på det gamle dilemma: "Hvordan kan man gøre et menneske tilfreds? Straks går tiden for langsomt for det. Straks – for hurtigt. Alt efter synsvinklen."

Hængende på korset lige før sin død sagde Jesus: "Det er fuldbragt." /Joh19,30/. Han gennemførte det, som havde været Faderens vilje til det sidste. Med perfektion. Uden nogen som helst form for undladelser. Og skønt Han gjorde det både for mig og for alle menneskers skyld, føler jeg mig ikke helt "fuldbåren". Både det ene og det andet ved min person skal pudses, repareres, fjernes, erstattes, nås, mm. Derfor oplever jeg, at Jesu: "Det er fuldbragt" ikke kun er fortiden, men også nutiden. På en kun for Gud helt forståelig måde. Ikke helt rigtigt forståelig for mig. "Det er fuldbragt" sker hver eneste dag. Hvert eneste øjeblik! Påsken tilbyder sig selv og ikke mindst sin Herre til os hver eneste dag. Hvert eneste øjeblik.

Denne erfaring er både min og mange katolikkers, ja mange kristnes af forskellige kirkesamfund. Specielt ved alterbordet. Hver eneste gang jeg kommer forbi det, tænker jeg på Påsken. Hver eneste gang jeg både ved Messens begyndelse og afslutning kysser det, tænker jeg på Påsken. Hver eneste gang jeg står ved altret under den hellige Messes fejring, tænker jeg – nej, jeg nøjes ikke med blot at tænke - jeg er midt i Påskens mysterier.

Den hellige Elisabeth af Thüringen
giver tøj og mad til de fattige.

Og den forsamlede menighed: om den er talrig eller ganske lille sammen med mig. Herren Jesus – ligesom den gang – dækker Sit Bord for os på Altret som inde i Nadversalen. Han giver Sit liv for os på Altrets Golgata og vinder det igen: både for sig selv og for os inde i Altrets tomme Grav. Dette er min hverdags Påske. Dette er også mange kristnes hverdags Påske.

Men hvad så med selve festen? Den allerstørste af dem alle? Har man stadigvæk brug for en speciel markering af den, siden den alligevel kan være en hverdags erfaring? Desto mere har vi brug for den! Ja, personligt kan jeg sige, at jo mere jeg erfarer Påsken til hverdagen, desto mere føler jeg mig afhængig af dens årlige fejring. Guds kærlighed gør sig her særligt synlig. Den har Jesu Kristi guddommelige væsen og Hans menneskelige ansigt: både i dødsangsten, lidelsen og herligheden. Denne kærlighed sparer ikke sig selv. Den giver sig selv helt ud til os.

Og frugterne af denne kærlighed er store. Den 27. april i år, på den "hvide søndag", det vil sige på Guds Barmhjertigheds fest vil Pave Frans helgenkåre to salige Paver af nyere tid: Johannes XXIII (Pave: 1958 – 1963) og Johannes Paul II (Pave: 1978 – 2005). Og her nævner jeg en af frugterne: Guds frelse. Den går ud på Guds ophøjelse af det frelste menneske. Denne ophøjelse begynder allerede i det jordiske liv. Her ser frelsen ud som en rustning til at kunne være Hans vidne. Vidne om Gud selv og om de store ting, Han har gjort imod os. De to salige – straks hellige: Johannes XXIII og Johannes Paul II tog imod denne Guds ophøjelse

og besvarede den på den mest rigtige måde: ved at tjene deres Skaber, Frelser og Helliggører og ved at tjene Guds børn: både i ord og handling; i glæde og i sorg og lidelse; i mildhed og beslutsomhed. Nu har Kirken nået den fuldstændige overbevisning, at de to Paver med sikkerhed fejrer Herrens konstante Påske hjemme hos Gud. Må denne deres glæde også være vor glæde: Gud til ære og os til gavn.

Jeg ønsker også at benytte lejligheden til at takke det nu afgangede menighedsråd for et trofast engagement, som i Kirkens regi så ofte kaldes: tjeneste. Jeg takker i øvrigt alle medhjælpere, som har taget fat i de forskellige opgaver til gavn for vor menighed. Samtidig takker jeg også medlemmerne af det nye menighedsråd – først, for at I ville stille jer til rådighed, så – for at I ønsker at bidrage til menighedens liv og vækst. Jeg ønsker jer alle sammen megen udholdenhed, ikke sjældent tålmodighed med mig og allermest åbenhed for Helligåndens inspiration. Jeg takker jeres familier (både de tidligere involveredes og de ny-involveredes) for, at I tillader, at jeres kære af og til bliver nødt til at reducere den tid, de ellers ville have tilbragt sammen med jer til fordel for menighedens arbejde. Må Guds velsignelse være over jer alle.

En velsignet og aktiv fejring af de hellige Påskemysterier ønskes I af

p. Michal Bienkowski

Den hellige Josef – et eksempel for os

Pave Frans har ønsket, at den hellige Josef, tømmemanden fra Nazaret, Jomfru Marias ægtemand og Jesu far her på jorden, skal nævnes lige efter Marias navn under nadverbønnen i hver eneste messe. Så vigtig anser paven Josefs hellighed for at være i Guds øjne.

Den hellige Josef er skytshelgen for Universalkirken, for flere lande og byer, for arbejdere og håndværkere, for ægtepar og familier, børn, unge og forældreløse, for de døende og for mennesker i fortvivlede situationer, mod tvivl og fristelser. Flere ordenssamfund er opkaldt efter ham.

Det er ikke så meget, vi ved om den hellige Josef, og alt, hvad vi ved, står i evangelierne, men bortset

fra juleevangeliet står der ikke meget. Mattæusevangeliet fortæller historien om Jesu fødsel set fra Josefs side, mens Lukas fortæller den fra Marias side. Selv om Josef var af Davids slægt, var han en fattig håndværker, det ved vi, fordi ved Marias rensning i templet havde Josef og Maria kun råd til at ofre turtelduer, som de fattige gjorde. Den sidste gang Josef nævnes, er i forbindelse med episoden med den 12-årige Jesus i templet (Luk 2, 41-48), hvor Josef viser sig som den trofaste vogter og hjælper over for både Maria og Jesus. Fortællingerne i evangelierne giver indtryk af en retfærdig, venlig, værdig og fornuftig, men selvudslettende mand, som var rede til at handle.

Man regner med, at han er død mellem år 12 og 33 efter Jesu fødsel, fordi vi ved, at Josef var i templet sammen med Jesus og Maria, og man regner med, at han må have været død før Jesu korsfæstelse.

Den følgende meditation kan gøre os mere bevidste om, hvorfor den hellige Josefs eksempel kan lære os noget væsentligt:

At bryde op og gå

Mens Josef tænkte over i al stilhed at hæve forlovelsen med Maria, havde han en drøm, hvor en engel fra Gud viste sig for ham. Englen sagde: "Josef, Du skal ikke være betænkelig ved at gifte dig med Maria". Da Josef vågnede, gjorde han, som englen havde sagt. Han accepterede at gifte sig med Maria (sml. Matthæus 1,20;24).

Josef er manden, i hvis liv Gud ustandseligt griber ind med nye budskaber og opgaver. Hans egne planer bliver revideret i tavshed. Hele tiden nye beskeder og nye kald, nye opbrud og nye begyndelser. Han er manden, der er indstillet på at skabe et trygt hjemmeliv, stilfærdigt i stråleglansen af den tilbedte Herre, og som er blevet sendt ud i tvivlens usikkerhed med tynget sind, plaget samvittighed, på forblæste gader, til en kold stald, et ugæstfrit fremmed land. Og han er manden, der gik (P. Alfred Delp SJ).

Til eftertanke:

Josef gjorde, hvad englen havde sagt. Og han er manden, der gik.

Ved hjælp af det billede, p. Delp skildrer af ham, betragter jeg nu personen Josef. Måske kan jeg forsøge at leve mig ind i ham og føle med ham. Hvordan virker det på mig?

P. Delps tekst tydeliggør, hvad det kan indebære "at bryde op og gå".

Er jeg villig til at lade nogen røre ved mit "trygge hjemmeliv"? Hvad kan det konkret medføre?

Kilde: Evangeliseringstjenesten: Gør som Gud- bliv menneske. En advents-retræte.

Tanker om tillid - et grundfænomen i menneskers liv

Som regel møder vi andre mennesker med tillid. Forestil jer en verden, hvor det ikke var muligt at have tillid til nogen. Hvor det var nødvendigt at forvente at blive svigtet af enhver, man mødte. Hvor man aldrig kunne vide sig tryk og sikker. De fleste af os kan næsten ikke tænke sig til, hvor forfærdeligt det ville være. Andre har oplevet det under forskellige former for forfølgelse.

Vi mennesker er hinandens verden og hinandens skæbne på godt og ondt. Vi lever med og mod hinanden i en grundlæggende afhængighed af hinanden. Det kan man slet ikke tænke bort. Hvis ikke mor og far findes, er børn afhængige af andre, der kan yde den nødvendige omsorg, så de kan vokse op og blive sunde og hele mennesker. Voksne yder ikke hinanden samme form for omsorg, men vores fælles samfund ville ikke kunne fungere, hvis vi ikke kunne stole på, at alle hver især lever op til de

ansvar, vi har påtaget os både i familien, i arbejdslivet og i fritiden.

*Han dækker dig med sine fjer,
Du kan søge ly under Hans vinger (Sl 91, v.4).*

Som citatet fra Salme 91 siger, så er Guds trofasthed vort skjold og værn. Vi kan søge ly under Hans vinger. Men det er også sådan, at Gud bruger andre mennesker til at hjælpe os, og vi må hver især sige ja til at tjene Gud gennem at tjene andre. Det er en etisk fordring – et etisk krav – som stilles til os i mødet med vore medmennesker.

"Et menneske har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd", siger den danske teolog og filosof Knud Ejler Løgstrup (1905-1981) i sin bog "Den etiske fordring" fra 1956. Han fortsætter: *"Det kan være meget lidt, en forbigående stemning man får til at visne, eller som man vækker, en lede man uddyber eller hæver. Men det kan også være forfærdende meget, så det simpelthen står til den enkelte, om den andens liv lykkes eller ej".* Det er stærke ord, Løgstrup bruger, et tungt ansvar at lægge på os i forhold til et hvilket som helst medmenneske, når som helst vi møder det. Faktisk en meget radikal måde at udlægge dét, der i filosofien kaldes "Den gyldne regel": at du skal behandle din næste, som du ville ønske, at han behandler dig". I kristendommen taler Jesus om det store, det vigtigste bud af alle: "Du skal elske din næste som dig selv".

Mon Løgstrup har ret i, at vi altid holder noget af det andet menneskes liv i vor hånd? Hvis vi tænker lidt over det, så er det jo rigtigt, at et smil fra et menneske, vi passerer på gaden, kan gøre, at vi

spontant deler det andet menneskes glæde. Vi føler os selv lysere og gladere til mode. En sur bemærkning, når man kommer ind ad døren derhjemme "Hvorfor kommer du så sent – hvor har du været"? kan bringe os i forsvar, hvis vi tror, den anden mener, at vi har svigtet ham, når det ikke er tilfældet. Den ægtemand eller -hustru, der er sin ægtefælle utro, eller den chef, der behandler sine ansatte urimeligt, holder forfærdende meget af deres liv i sin hånd, fordi han kan gøre dem skade for livet. Jo, der er noget om det, Løgstrup skriver. I vores liv med og mod hinanden har vi mulighed for at gøre hinandens verden truende eller tryk, og det er en etisk fordring, der er stillet til os, alene fordi vi er medmennesker. Jesus skærper fordringen, når han siger, at "Du skal elske din næste som dig selv". Da taler Jesus ikke blot om etik. Vi begår en synd, hvis vi krænker næstekærligheden.

Men hvad er det, der går galt, spørger Løgstrup, hvis vi ikke lever op til den etiske fordring? Så er det, han fortæller om, hvad tillid egentlig er for et grundlæggende fænomen i vore liv. Normalt møder vi nemlig ikke andre mennesker med mistillid. Vi antager normalt ikke på forhånd, at andre vil os noget ondt. Det gør vi kun, hvis vi har grund til det, og den grund er, at vores tillid er blevet svigtet. Eller hvis vi har fordomme mod den slags menneske, som den anden er, for fordomme er ofte kendetegnet ved, at man har hørt om andres mistillid mod muslimer, psykologer, kriminelle eller hvem det nu kan være. Nej, normalt møder vi andre mennesker med tillid og åbenhed. Ganske vist som regel en forbeholden tillid indtil vi lærer dem bedre at kende, for vi kan jo ikke gå rundt i verden og være totalt åbne og helt tillidsfulde over for alle. Det er for sårbart.

Og så alligevel: Når man tænker efter, er tilliden det mest grundlæggende i mødet med andre. Den er der altid først, og tillid er et absolut fænomen: enten har man tillid, eller også har man ikke. Mistillid kommer af, at ens tillid er blevet svigtet. Der er ingen mellemting mellem tillid og mistillid.

Derfor er det så vigtigt at tage vare på den tillid, andre viser en. Man tager en risiko, når man viser nogen tillid, nemlig risikoen for at blive svigtet. Alle ved, at mistillid er tung at bære på, fordi man altid må være på vagt over for det menneske, den gælder. At vise tillid, siger Løgstrup, er at vove sig frem for at blive imødekommet af den, man viser

tilliden. Den etiske fordring, når vi søger at imødekomme andres tillid, består altså i først at forstå, at den anden viser mig tillid og dernæst at forstå, hvordan jeg kan imødekomme den, for hvis jeg afslår dét, svigter jeg hans tillid og det af sit liv, han har lagt i min hånd ved at vise mig den. Når man ser det sådan, er tillid ikke noget, man kan skabe hos en anden. Den er altid noget, jeg må gøre mig fortjent til ved at tage vare på det, den anden lægger i min hånd. Fra vore nære venskaber og familierelationer kender vi godt, at tilliden er meget grundlæggende, og at vi har brug for at gøre det godt igen og genoprette den andens tillid, hvis vi kommer til at svigte den. At tilgive et andet menneskes svigt indebærer at sige, at man igen tør have tillid til ham.

Det er meget forunderligt, at når vi møder mennesker, vi har fordomme over for, så vi på forhånd ikke regner med, at vi kan have tillid til dem, så svinder fordommene ofte, når vi møder dem personligt. I det direkte møde, hvor den anden som person vover sig frem for at møde os, så holder vores fordomme og mistillid ikke stand, fordi vi ikke kan finde grunde til dem hos den anden. Så bliver vi forbavsede over, at vi på forhånd var så negativt indstillede. Den anden må fortsat gøre sig fortjent til vores tillid, lige som vi selv må til hans, men dette viser, at tilliden er det primære. Og den er kostbar, for mennesker kan slet ikke leve et menneskeligt liv uden at kunne have tillid. Det ved man fra børn, der er omsorgssvigtede, eller fra mennesker, der har været udsat for tortur. Det mest virksomme ved omsorgssvigt og tortur er nemlig, at disse mennesker ikke længere tør have tillid til nogen, og det forkrøbler deres liv.

Derfor er Jesu bud om at elske vores næste som os selv også så grundlæggende vigtigt, at Han kalder det det største og det vigtigste bud. Én ting kan vi – lovet være Gud – altid være sikre på: Vi kan altid have fuld tillid til Gud. Han ønsker at vi har det, og at vi viser Ham den. Gud imødekommer ikke altid vores tillid på den måde, vi har forestillet os, og ofte forstår vi først på et senere tidspunkt, hvordan Gud har hørt vore bønner, men Han svigter os aldrig. Vi kan svigte Gud, men Han står altid parat med sin tilgivelse, hvis vi ønsker at genoprette vores forhold til Ham. Dét kan vi lære noget af i vores forhold til hinanden!

Birgit Bidstrup Jørgensen

Siden sidste sogneblad

Engang imellem sker der noget, som er til at blive så taknemmelig over!

Her har nogle af menighedens medlemmer fundet sammen efter messen en lørdag for at pudse alt messing i kirken – og der er meget!

Både små og store medlemmer af menigheden tog fat med svamp og pudseklud....

Indimellem er der mange flere end dem, vi ser her, der gør et stort og frivilligt arbejde for at vores menighed kan fungere.

For eksempel var der Palmesøndag samlet omkring 15 til at gøre rent ude og inde i kirke og menighedssal, så der kunne være fint til Påske.

TUSIND TAK TIL JER ALLE!

Menighedsrådsvalg

Valget til det nye menighedsråd foregik den 5. april. Det nye råd består af 7 medlemmer:

Sebastian van der Meer, Jan Tecza, Jeniton Soosaithas, Birthe Hjort Nielsen, Lena Al-Gezinki, Mieczyslaw Wozniak og Birgit Bidstrup Jørgensen. Til suppleanter blev valgt: Marymalar Elden, Charbel Saab og Casper Thorup.

Caritas inviterer til workshop

Lørdag d. 10.05. kl. 10.30-16.30 inviterer Caritas til workshop i Sakramentskirken i København, hvor man kan arbejde med diakoni i praksis ud fra følgende spørgsmål:

- Hvordan kan mit sogn vise solidaritet med de svage i vores lokalområde?
- Hvordan kan min idé til et hjælpeprojekt i min by blive til virkelighed?
- Hvad er realistisk for mit sogn at gøre?

Der vil være messe, oplæg og gruppearbejde.

Læs mere på www.caritas.dk og på opslagstavlen.

Messer i Skt. Elisabeths Kirke

Lørdag kl. 15.30: Søndagsmesse

1. Lørdag i måneden kl. 15.10: Rosenkrans

Ingen messe på søndage

Onsdag kl. 17.30: Hverdagsmesse og vesper.

Se i øvrigt opdateret kalender på hjemmesiden

www.katolsk-vestsj.dk.

APRIL 2014	
17.04.	Skærtorsdag. Fællesspisning kl. 18 Messe kl. 20.00 Tilbedelse efter messen indtil gudstjenesten Langfredag
18.04.	Langfredag. Gudstjeneste med oplæsning af Jesu Kristi lidelses historie.
19.04.	Påskevigilie i Vor Frue Kirke i Slagelse kl. 21.
20.04.	Ingen messe i Holbæk Messe i Slagelse kl. 11
21.04.	2. Påskedag Messe kl. 15.30 Fællesspisning af medbragt mad
26.04.	2. søndag i Påsken. Guds Barmhjertigheds Søndag. Undervisning
MAJ 2014	
03.05.	3. søndag i Påsken
10.05.	4. søndag i Påsken. Undervisning
17.05.	5. søndag i Påsken
24.05.	6. søndag i Påsken. Undervisning
31.05.	Kristi Himmelfart. 1. kommunion
JUNI 2014	
07.06.	Pinse
14.06.	Den hellige Treenigheds fest
21.06.	Kristi Legems- og Blods fest
28.06.	Peter og Paul
JULI 2014	
05, 07, 12, 19.	14.-17. Almindelige Søndag
AUGUST 2014	
02.08.	18. Almindelige Søndag
09.08.	19. Almindelige Søndag
16.08.	Jomfru Marias Optagelsen i Himlen
23.08.	21. Almindelige Søndag
30.08.	22. Almindelige Søndag

Datoer for efterårets undervisning følger senere.

Se evt. hjemmesiden www.katolsk-vestsj.dk